

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/291/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816202100
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Husivarga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7816202100.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Husivargu a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu K. A., nar. X.X.XXXX, bytom J. XXX, zastúpeného Mgr. Ivica Štiglitz, advokátka so sídlom Šafárikova č. 8, Rožňava, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 19. mája 2017, č.k. 11C 163/2016-102, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie, okrem výroku, ktorým súd konanie v časti o 118 € zastavil.

Žalobca má nárok proti žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 19. mája 2017, č.k. 11C 163/2016-102 uložil žalovanej povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 582 € (výrok I.). Konanie v časti o 118 € pre čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom zastavil (výrok II.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 77 % (výrok III.) a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet okresného súdu súdny poplatok vo výške 34,50 € (výrok IV.).

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania, a to zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX (ktorej súčasťou sú Všeobecné podmienky poskytnutia úveru), uzavretej dňa 25.03. 2011 (ďalej len „Zmluva o úvere“) vyplýva, že žalovaná sa zaviazala poskytnúť žalobcovi úver v sume 500,- Eur a žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom istinu spolu s poplatkom vo výške 484,- Eur a to v 12 mesačných splátkach po 82,-Eur. Zmluvou o úvere sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanej celkom sumu vo výške 984,- Eur. Z Výpisu „Splátky a pokuty“ zo dňa 24.05.2015 (ďalej len „výpis“), je zrejmé, že žalobca k predmetnej zmluve platil splátky takto; dňa 06. 06. 2011 sumu vo 164,- Eur, dňa 04.07. 2011 sumu vo výške 82,- Eur, dňa 05.08. 2011 sumu vo výške 82,- Eur, dňa 13.06. 2012 sumu vo výške 80,- Eur, dňa 06.12. 2012 sumu vo výške 80,- Eur, dňa 24.07.2013 sumu vo výške 100,- Eur. Podľa uvedeného listinného dôkazu zaplatil žalobca celkom sumu vo výške 588,- Eur. Z dokladov „Potvrdenie o prevzatí finančných prostriedkov“ vyplýva, že žalobca zaplatil žalovanej nasledujúce sumy: dňa 17.08. 2011 sumu vo výške 492,- Eur, dňa 27.11.2012 sumu vo výške 80,- Eur, dňa 25.07.2012 sumu vo výške 40,- Eur a spolu zaplatil celkom sumu vo výške 612,- Eur. Z predložených potvrdení o prevzatí finančných prostriedkov, súd na základe vykonaného dokazovania konštatuje, že doklad zo dňa 25.07.2012, ktorý znie na sumu 80,- Eur a sú na ňom dve zmluvy, z tejto celkovej sumy išlo na úhradu predmetnej zmluvy suma 40,- Eur a doklad zo dňa 27.11.2012, ktorým bola uhradená suma 120,- Eur, na predmetnú zmluvu bolo uhradených 80,- Eur, čo vyplýva aj z poznámky v hornom rohu predloženého dokladu.

3. Po oboznámení sa s obsahom zmluvy súd konštatoval, že táto má charakter zmluvy spotrebiteľskej a v prejednávanej veci sa jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na čom nemení nič ani tvrdenie žalovanej o tom, že žalobcovi nemožno takéto postavenie priznať. Súd uviedol, že poskytovateľ úveru určoval obsah zmluvy, bez možnosti akéhokoľvek ovplyvnenia zo strany žalobcu. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 582,- Eur je dôvodná.

4. Po citácii § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. súd konštatoval, že podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

5. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25. 03. 2011 je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko neobsahuje všetky náležitosti vyžadované citovaným ustanovením. Žalovaná totiž do zmluvy uviedla celkovú splátku, z ktorej nie je možné zistiť jednotlivé zložky, pričom výšku jednotlivých zložiek mesačnej splátky si priemerný spotrebiteľ nemá možnosť vypočítať. Žalobca ako spotrebiteľ v čase uzatvárania zmluvy ani v priebehu trvania zmluvného vzťahu nemal vedomosť o tom z akých položiek, v akej výške pozostáva navýšenie úveru.

6. Súd považoval neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov za neprijateľnú podmienku, ako to má na mysli ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Navyše súd poznamenal, že z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, okrem iných aj písm. k), a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

7. Vzhľadom na konkrétne chýbajúce údaje v Zmluve o úvere, o osobitne tom z akých položiek pozostáva navýšenie úveru, ako aj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a tiež vzhľadom na to, že žalobca úver čerpal, súd zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi stranami sporu považoval za platnú, avšak poskytnutý úver považoval podľa citovaného ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov.

8. Vychádzajúc z uvedeného, súd dospel k záveru, že žalovaná mala v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. v spojení s ustanovením § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nárok len na plnenie, ktoré poskytla žalobcovi, čo v danom prípade predstavuje 500,- Eur.

9. Žalobca v konaní preukázal, že žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila, keď pri úvere, poskytnutom mu vo výške 500,- Eur, od neho v splátkach prijala sumu spolu vo výške 1.082,- Eur, a to v rozsahu sumy 582,- Eur z titulu úrokov a poplatkov poskytnutého úveru, napriek tomu, že poskytnutý úver sa v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. považoval za bezúročný a bez poplatkov. Súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná, a preto jej v rozsahu 582,- Eur vyhovel.

10. K žalovanou namietanej prekážke res iudicata súd len poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 46/2012) v ktorom bolo konštatované, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky - rozhodcovskej doložky, ktorá sa nachádzala vo Všeobecných obchodných podmienkach poskytnutia úveru, v zmysle ktorého sa zmluvné strany dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené a/ pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s.; b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana

podá žalobu na súde. Takto formulovaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pretože neumožňuje spotrebiteľovi samotnému zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vóli dodávateľa, ktorý vopred vybral rozhodcu, ktorý by mal riešiť prípadné spory. Týmto je fakticky odopretá možnosť spotrebiteľa brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá návrh na ním zvolený rozhodcovský súd. Navyše rozhodcovská doložka nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy, je súčasťou úverových zmluvných podmienok žalovanej, a teda vyplýva zo vzťahu fakticky nerovnovážneho. Spotrebiteľ nemal na výber, vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami a mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým obchodným podmienkam, a teda aj eventuálnemu rozhodcovskému konaniu. Rozhodca bol pritom paušálnym spôsobom zakotvený v zmluvných podmienkach ešte pred vznikom samotnej štandardnej zmluvy. Najvyšší súd Slovenskej republiky obdobne rozhodol aj vo veciach pod sp.zn. 1 Cdo 52/2010, 2 Cdo 269/2012, 3 Cdo 210/2011, 4 Cdo 52/2012, 5 Cdo 42/2012, 6 Cdo 135/2012 a 7 Cdo 162/2011). Rovnaký názor zastáva aj Ústavný súd Slovenskej republiky (viď napríklad sp.zn. I. ÚS 203/2011, II. ÚS 417/2011, IV. ÚS 456/2012).

11. Žalobca zobral žalobu čiastočne späť ohľadom uplatnenej sumy 118,- Eur, a súd konanie v tejto časti zastavil v súlade s § 144 a 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

12. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil súd podľa § 255 ods. 1, 2 CSP za použitia § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 77% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Výrok o povinnosti žalovanej uhradiť súdny poplatok za podaný návrh sa opiera o ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Žalobca bol v konaní oslobodený od súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 2 písm. u) a preto je povinná uhradiť súdny poplatok neúspešná žalovaná. Výška súdneho poplatku bola určená na základe sadzovníka súdnych poplatkov, položka 1 písm. a) vo výške 34,50 €.

14. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie. Navrhla zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. Odvolanie podala z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. d/, písm. f/, písm. h/ CSP. Uviedla, že žalobca so žalovanou uzavreli dňa 25.3.2011 č. XXXXXXXXXX zmluvu, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobcovi úver vo výške 500 €. Žalobca sa zaviazal vrátiť poskytnutý úver spolu s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 484 €, t.j. vrátiť spolu sumu 984 € v 12 mesačných pravidelných splátkach po 82 € počnúc dňom 1.5.2011.

15. Poznamenala, že dňa 19.9.2011 uzavrel žalobca so žalovanou aj zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobcovi úver vo výške 350 €, ktorý sa žalobca zaviazal vrátiť spolu s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 346 €, t.j. spolu 636 € (správne malo byť 696 €).

16. Žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že zmluva zo dňa 25.3.2011 č. XXXXXXXXXX je bezúročná a bez poplatkov. Žalovaná poprela, aby žalobca „dokopy“ uhradil sumu 1.200 € na úhradu záväzkov zo zmluvy zo dňa 25.3.2011. Uvedená zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a táto zmluva má povahu absolútneho obchodu. Aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa nie je možná, lebo právne vzťahy medzi žalobcom a žalovanou nespádajú pod spotrebiteľskú právnu úpravu zakotvenú v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V zmluve žalobca „prehlásil“ a svoje vyhlásenie potvrdil osobitne svojim podpisom, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na účely výkonu povolania. Ak by žalobca nebral úver na účely výkonu povolania, tak „prehlásenie“, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon povolania by nikdy nebol urobil a nepripojil by k takémuto prehláseniu svoj podpis. Uviedla, že niet sporu o tom, že zmluvné vzťahy uzatvárané medzi dodávateľom a fyzickou osobou nepodnikateľom spĺňajú požiadavky spotrebiteľského vzťahu. Úvery poskytnuté na účely zamestnania, povolania, podnikania, nemajú povahu spotrebiteľských úverov podľa zákona č. 129/2010 Z.z.

17. V prípade postavenia žalovanej je treba akcentovať jej dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupovala.

18. Poukázala na dodatok k zmluve, v ktorom žalobca dobrovoľne a vlastnoručne podpísal vyhlásenie, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky použije na „nákup výpočtovej techniky za účelom výkonu povolania“. Žalovaná má za to, že právnu ochranu spotrebiteľa nie je možné bezvýnimčne aplikovať na všetky prípady, kde spolukontrahentom je fyzická osoba. Z vyššie uvedeného dôvodu žalovaná sa nestotožňovala s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd konštatoval, že žalobca ako dlžník mal v čase uzavretia zmluvy postavenie spotrebiteľa. Uviedla, že súd neprihliadol na tú skutočnosť, že žalobca uviedol, že má záujem použiť úver na účely výkonu povolania a v dôvodoch rozhodnutia sa s touto skutočnosťou vôbec nezaoberal.

19. Po citácii § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) odvolateľka uviedla, že tú skutočnosť, že žalobca spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s.r.o. zaplatil sumu vo výške 688 € a spoločnosť toto plnenie prijala neznamená, že ide o bezdôvodné obohatenie, lebo úverová zmluva nie je neplatným právnym úkonom a žalobca plnil z existujúceho právneho dôvodu, ktorý neodpadol a neplnil za iného.

20. Žalovaná namietala, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem, ktorý je nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby.

21. Navyiac v predmetnej veci už bolo rozhodnuté rozsudkom rozhodcovského súdu zo dňa 10.3.2014 sp.zn. SR 08752/13, proti ktorému žalobca nepodal opravný prostriedok, ani žalobu o jeho zrušenie. Žalovaná má za to, že vydaný rozhodcovský rozsudok napĺňa definíciu právoplatne rozhodnutej veci. Z rozhodcovského rozsudku je zrejmé, že rozhodcovský súd posúdil zmluvu ako platnú a odplatnú právny úkon a na jeho základe priznal žalovanej voči žalobcovi plnenie.

22. Žalobca v písomnom vyjadrení na odvolanie žalovanej navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že argumenty žalovanej v odvolaní sú účelové a neopodstatnené. Súd vyhodnotil všetky dôkazy, ktoré strany sporu predložili na podporu svojich tvrdení a uviedol, ktoré považoval za preukázané a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Žalobca výšku súm splatných a odovzdaných zamestnancovi žalovanej v predmetnej zmluve preukázal originálnymi listinnými dokladmi na pojednávaníach. Rovnako žalobca tvrdil, že v čase uzavretia zmluvy bol v dôchodku a požičané finančné prostriedky potreboval na úhradu osobných potrieb súvisiacich s chodom domácnosti s prihliadnutím na svoj nízky dôchodok a dôchodok jeho manželky a na pretrvávajúce zdravotné problémy. Všetky dokumenty súvisiace so zmluvou podpísal 25.3.2011, tak ako mu boli predložené zamestnancom žalovanej. Žalobca nikdy nepracoval s počítačovou technikou. Súd počas konania zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa náležitosti § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a preto je bezúročná a bez poplatkov. V zmluve nie je uvedené ani RPMN, a jej neuvedenie je sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročná a bez poplatkov. K odňatiu možnosti žalovanej nedošlo, lebo v konaní, ktoré začalo doručením žaloby na Okresnom súde Rožňava mala žalovaná dostatočný časový priestor na tvrdenie skutočností, označovanie a predkladanie dôkazov v právnej veci. K rozhodcovskému rozsudku žalobca uviedol, že materiálnu nevykonateľnosť rozsudku vydaného rozhodcovským súdom zo dňa 10.3.2014 sp.zn. SR 08752/13 potvrdil v exekučnom konaní Okresný súd Rožňava uznesením zo dňa 27.2.2015 sp.zn. 5 Er 852/2014, ktorým súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. R. Krutému z dôvodu, že rozhodcovská doložka v zmluve je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

23. V predmetnom konaní sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a nie určenia, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je. Žalobca zaplatil o 582 € viac, a tak žalovaná je povinná uvedenú sumu vydať žalobcovi.

24. Z vyjadrenia žalovanej zo dňa 20.9.2017 k vyjadreniu žalobcu vyplýva, že žalobca vo svojom vyjadrení neuvádza žiadne nové skutočnosti, a žalovaná má za to, že sa dostatočne vyjadrila ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojho odvolania. Pokiaľ by aj napriek argumentácii žalovanej odvolací súd posúdil predmetnú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov, tak výška bezdôvodného obohatenia by mala predstavovať len sumu 188 €, a nie 582 €.

25. V stanovisku žalobcu zo dňa 11.10.2017 sa uvádza, že k uvedeným tvrdeniam žalovanej sa už vyjadril dňa 6.9.2017.

26. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

27. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ustanovení § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/ písm. b/, písm. d/, písm. f/, písm. h/ CSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné vyhovieť.

28. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, okrem výroku, ktorým súd konanie v časti o 118 € zastavil. Výrok rozsudku, ktorým konanie v časti o 118 € súd zastavil, nebol napadnutý odvolaním, a tak nadobudol právoplatnosť.

29. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 23.10.2018 o 10.20 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 16.10.2018 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 ods. 1, 3 CSP.

30. K jednotlivým odvolacím dôvodom uplatneným žalovanou odvolací súd uvádza nasledovné :

31. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP (neboli splnené procesné podmienky) je naplnený vtedy, ak súd konal napriek tomu, že neboli splnené procesné podmienky. Ide o podmienky, za ktorých súd môže konať a rozhodovať. Ide tu o vecné procesné podmienky (kvalifikovaný spôsob začatia konania, t.j. v sporovom konaní žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu (právomoc, príslušnosť), procesné podmienky na strane účastníkov (procesná subjektivita procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom) a tzv. negatívne procesné podmienky (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci). Skúmanie týchto procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania. Výnimkou je skúmanie splnenia podmienky všeobecnej miestnej príslušnosti a osobitnej miestnej príslušnosti danej na výber, ktorú súd skúmal len na námietku žalovaného pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí. Nedostatky niektorých procesných podmienok sú neodstrániteľné a prítomnosť takéhoto nedostatku bráni súdu v konaní a rozhodovaní, čo vedie k zastaveniu konania. V ostatných prípadoch je povinnosťou súdu nedostatok procesnej podmienky odstrániť. Vadou predpokladanou v § 365 ods. 1 písm. a/ CSP tak trpí konanie v prípade, keď súd vec prejednal a rozhodol napriek vyššie naznačeným nedostatkom. V prípade namietaného nedostatku príslušnosti súdu, o vadu konania v podobe nedostatku príslušnosti súdu pôjde iba v prípade, keď v konaní neboli dodržané ustanovenia o vecnej príslušnosti, osobitnej i výlučnej miestnej príslušnosti alebo o kauzálnej príslušnosti.

32. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

33. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

34. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a

ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

35. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventúálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

36. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

37. Odvolací súd dospel k záveru, že uvedené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

38. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku ako vecne správny potvrdil.

39. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že úver je bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a j/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, t.j. neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. S odôvodnením ohľadne tohto záveru sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na toto odkazuje.

40. Opodstatnená bola námietka žalobcu o neexistencii RPMN po celú dobu trvania úverového vzťahu, a pretože s poukazom na § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ zmluva neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí žalobca zaplatiť vychádzajúc z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj tento nedostatok náležitostí má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z.

41. Nad rámec odvolacieho prieskumu odvolací súd uvádza, že pokiaľ súd z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva neobsahovala náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, s týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje, a to aj napriek tomu, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne, ak § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. nevyložil eurokonformne, vychádzajúc zo smernice 2008/48/ES.

42. Pokiaľ ide o eurokonformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, riešením tejto otázky sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018 (a následne aj 3 Cdo 56/2018 zo dňa 17.4.2018, etc.).

43. Z vyššie citovaného rozhodnutia vyplýva, že zákon 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Smernica ako špecifický prameň práva Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli smer sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (odkaz na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

44. Z vyššie citovaného rozhodnutia ďalej vyplýva, že rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Vychádzajúc zo záveru, že zákonom 129/2010 Z.z. bola transponovaná smernica 2008/48/ES v celom rozsahu, zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia najvyššieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice (viď bližšie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018).

45. Aplikujúc závery vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v prejednávanej veci a vychádzajúc z uzavretej úverovej zmluvy nie možné ani pri eurokonformnom výklade § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. dospieť k záveru, že zmluva má náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona a to z dôvodu, že v zmluve je síce dohodnutá výška mesačných splátok po 82 €, nie je však určený termín splatnosti jednotlivých splátok, a to ani konkrétnym časovým údajom, ani iným nepochybným spôsobom, umožňujúcim identifikovať dátumy splátok.

46. Aj vzhľadom na túto chýbajúcu náležitosť je úver bezúročný a bez poplatkov tak, ako o tom vecne správne rozhodol súd prvej inštancie.

47. Žalovaná v odvolaní vytýkala súdu prvej inštancie, že na predmetný prípad nesprávne aplikoval ustanovenie Občianskeho zákonníka, lebo predmetná zmluva bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka a nie je zmluvou spotrebiteľskou.

48. V prejednávanej veci vznikol záväzok žalobcu zo zmluvy o úvere uzavretý podľa Obchodného zákonníka a zmluvné strany sa dohodli s poukazom na § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Aj napriek svojej povahe výlučného obchodného záväzku, je však zmluva o úvere s ohľadom na skutočnosť, že žalobca, t.j. dlžník, ako jedna zo strán zmluvy nebol podnikateľom, zmluvou spotrebiteľskou podľa § 52 a nasl. OZ, a preto sa na právny vzťah, ktorého stranou sporu je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva (viď § 52 ods. 2 OZ).

49. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia sa vyporiadal s tým, prečo uzatvorenú zmluvu považoval za spotrebiteľskú zmluvu, a preto odvolacia námietka žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia nie je dôvodná.

50. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o úvere dňa 25.3.2011 č. 705800959, avšak nie na podnikateľské účely žalobcu, t.j. pre účely výkonu povolania, nakoľko táto formulácia, resp. zaškrtnutie kolónky pre účely výkonu povolania, bolo vpísané do textu formulárovej zmluvy bez vedomia žalobcu. Žaloba v čase podpísania zmluvy už bol dôchodcom (vo veku 68 rokov) a finančné prostriedky potreboval a použil (na svoje osobné účely) na zabezpečenie chodu domácnosti. Z predmetnej zmluvy jednoznačne vyplýva, že žalobca bol označený len menom a priezviskom, dátumom narodenia a rodným číslom. V zmluve nikde nie je uvedené IČO, ani ďalšie označenie žalobcu ako podnikateľa, resp. podnikateľského subjektu.

51. Argumentácia žalovanej v odvolaní, že ak by žalobca nebral úver, resp. finančné prostriedky na účely „výkonu povolania“, tak by uvedené „prehlásenia“ nepodpísal, resp. nepripojil svoj podpis, je málo presvedčivé. Treba zdôrazniť, že išlo o formulárový dodatok k zmluve, vyplnený žalovanou, a text tohto formulára žalobca nemohol nijako ovplyvniť. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie bolo nepochybne preukázané, že žalobca pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval ako bežný spotrebiteľ a navyše bol (a je) dôchodca a nie podnikateľ, a preto medzi stranami sporu vznikla spotrebiteľská zmluva podľa zákona 129/2010 Z.z.

52. Zároveň nemožno akceptovať ani tvrdenie žalovanej o jej dobrej viere, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupovala ohľadne toho, že žalobca nie je spotrebiteľ. Vo formulári k úverovej zmluve bola vyčlenená časť na označenie či sú finančné prostriedky poskytnuté na výkon zamestnania, povolania, podnikania alebo iný účel a označená (čiarkou) bola časť „na výkon povolania“. Status starobný dôchodca, nemožno považovať za „výkon povolania“.

53. Správne súd prvej inštancie na posudzovaný prípad aplikoval ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. a posudzoval náležitosti zmluvy v súlade s uvedeným zákonom. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy špecifikoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka).

54. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že predmetná zmluva neobsahovala tieto náležitosti a to údaje o ročnej percentuálnej miere nákladov a úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru uvedené v § 9 ods. 2 písm. j/ citovaného zákona, ako aj náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f/ citovaného zákona (dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) a § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v zmysle vyššie uvedeného eurokonformného výkladu a správne s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a/ zákona 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu 31.12.2012 ako súd prvej inštancie správne vyvodil, že je potrebné považovať poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

55. Ak teda žalobca plnil žalovanej sumu 1.082 €, a v nadväznosti na posúdenie úveru ako úveru bez úrokov a bez poplatkov, mal plniť iba sumu 500 €, plnil tak bez právneho dôvodu, vznikol na strane žalovanej majetkový prospech vo výške 582 €, ktoré je žalovaná povinná vydať žalobcovi. Z uvedeného dôvodu sú odvolacie námietky žalovanej ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci nedôvodné.

56. K ďalším odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza :

57. Ani odvolacia námietka žalovanej týkajúca sa tvrdenia, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s prekážkou veci res iudicata, tvrdenou žalovanou, nie je dôvodná.

58. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o neexistencii tejto prekážky z dôvodov, ako ich veľmi podrobne a presvedčivo rozviedol súd prvej inštancie v bode 23 na str. 10 a 11 rozsudku 11C 163/2016. S týmito dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, konštatuje aj správnosť týchto záverov a na tomto mieste ich neopakuje (§ 387 ods. 2 CSP).

59. Ani ďalšia odvolacia námietka žalovanej o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení nie je dôvodná.

60. Predmetom sporu bol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda nárok podľa § 80 písm. b/ O.s.p. účinného v čase doručenia žaloby (t.j. 21.3.2016). V čase rozhodovania súdu prvej inštancie uvedenému ustanoveniu zodpovedá § 137 písm. a/ CSP.

61. Podľa § 137 písm. a/ CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o splnení povinnosti.

62. Z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia je teda zrejmé, že sa jedná o žalobu na plnenie a nie o žalobu na určenie, či tu právo je alebo nie je, kde sa vyžaduje aj skúmať naliehavý právny záujem (§ 137 písm. c/ CSP).

63. Vecne správne rozhodol súd prvej inštancie o trovách konania, ako aj o súdnom poplatku.

64. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, okrem výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti konanie zastavil o 118 €, ako vecne správny potvrdil.

65. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, a preto má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej. O výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP) zohľadňujúc ust. § 251 CSP.

66. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).